

SOPHIE KINSELLA

aka

MADELEINE WICKHAMOVÁ

*Sálající slunce
a spalující vášně
uprostřed
španělských hor*

*S kým
dnes budeš spát?*

*S kým dnes
budeš spát?*

SOPHIE
KINSELLA
aka
MADELEINE WICKHAMOVÁ

*S kým dnes
budeš spát?*

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2001 Madeleine Wickham
All rights reserved.

Z anglického originálu *Sleeping Arrangements*
(First published by Black Swan, Great Britain, 2001)
přeložila © 2015 Daria Dvořáková
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-280-1

Mým rodičům s láskou

Předmluva

V minulých deseti letech jsem napsala mnoho románů, z nichž nejznámější jsou patrně ty pod jménem Sophie Kinsella. Ale dávno předtím, než jsem si vymyslela sérii o shopaholičce a jejím *Báječném nakupování*, jsem pod jménem Madeleine Wickhamová, což je mé skutečné jméno, vydala sedm knih.

Často se mě ptají, proč používám dvě jména. Je to hlavně proto, že se tyto knihy od těch, které píšu jako Sophie Kinsella, velmi liší.

I když jsem jako Madeleine Wickhamová už několik let nepublikovala, mám tyto romány velmi ráda a doufám, že se vám bude kniha líbit!

Madeleine Wickhamová
aka Sophie Kinsella

Kapitola první

Slunce jako oslnivý bílý míč svítilo vesele do okna, až bylo v Chloině malém obýváku horko jako v peci. Když se Chloe naklonila k Bethany Bridgesové, cítila, jak jí pod bavlněnými šaty stéká kapička potu a jako bezstarostný brouček běží podél páteře. Zapíchla špendlík do záhybu těžkého bílého hedvábí, prudce škubla na Bethanině těle látkou a cítila, jak děvče v panice zalapalo po dechu.

Na práci je příliš horko, pomyslela si Chloe, ustoupila o krok a odhodila si z čela pramínky vlasů. Určitě příliš velké horko na to, aby se jí v dusné místnosti podařilo nacpat nervózní kyprou dívčinu do svatebních šatů, očividně o dvě čísla menších. Už posté se podívala na hodinky a srdce jí trochu poskočilo nadšením. Kvapem se to blížilo. Za pár minut přijede před dům taxi, tohle trápení skončí a oficiálně jim začne dovolená. Tak zoufale toužila odtud utéct, až jí z toho bylo téměř na omdlení. Bude to jenom na týden –, ale to postačí. Prostě bude muset.

Pryč, pomyslela si a krátce zavřela oči. *Pryč od všeho*. Touha byla tak silná, až jí to téměř děsilo.

„Dobře,“ řekla, otevřela oči a krátce zamrkala. Na okamžik si nemohla vzpomenout, co dělala předtím. Necítila nic než horko a vyčerpání. Včera v noci byla vzhůru do dvou a lemovala troje šatičky pro malé družičky – objednávka na poslední chvíli. Otřesné růžové vzorované hedvábí – které si vybrala nevěsta – jí pořád tančilo před očima a prsty ji ještě bolely od jehly, která nešikovně sklouzla po látce.

„Dobře,“ zopakovala a snažila se přitom vzbudit alespoň trochu

profesionální zdání. Očima pomalu klouzala po Bethanině zpcené pleti, která se nad živůtkem svatebních šatů vzdouvala jako příliš nakynuté těsto, a v duchu udělala zoufalý obličej. Obrátila se k Bethanině matce, která seděla na malé pohovce a se sevřenými rty přihlížela. „Víc s tím už neudělám. Ale pořád je to hodně obtažené... Jak se v tom cítíš, Bethany?“

Obě ženy se pátravě otočily k dívce, jejíž obličej nabýval purpurové barvy.

„Nemůžu v tom dýchat,“ polklo děvče nešťastně. „Jsem v tom sevřená jako...“

„To bude dobré,“ přimhouřila mírně oči paní Bridgesová. „Potřebuješ pár dnů diety, Bethany.“

„Je mi na omdlení,“ zašeptala Bethany. „Vážně v tom nemůžu vůbec dýchat.“

Podívala se v tichém zoufalství na Chloe, která se na paní Bridgesovou diplomaticky usmála.

„Je mi jasné, že šaty mají pro vás i vaši rodinu velký význam. Ale pokud jsou Bethany příliš malé...“

„Šaty nejsou příliš malé!“ odsekla paní Bridgesová. „To ona je moc velká! Já jsem v těch šatech byla o pět let starší než Bethany a ještě mi v bocích byly volné.“

Chloe bezděčně sklouzla očima k Bethaniným bokům natěsnaným pod švy jako obrovská hromada pudinku.

„Mně rozhodně volné nejsou,“ nedala se Bethany. „Vždyť to vypadá příšerně!“

„Nel!“ vyletělo z Chloe okamžitě. „To rozhodně nevypadá. Jsou to moc hezké šaty. Jenom prostě...“ odkašlala si. „Jenom potřebují trochu povolit rukávy... a kolem pasu...“

Přerušil ji lomoz za dveřmi.

„Mami!“ Ve dveřích se objevil Samův obličej. „Mami, je tady taxík. A je mi *příšerně horko*.“ Důkladně si setřel trikem pot z čela a vystavil světu opálené hubené břicho.

„Tak brzo?“ Chloe se podívala na hodinky. „Řekni to tátovi, ano?“

„Dobře,“ přikývl Sam. Očima zaletěl k Bethany přetékající z příliš malých šatů a na jeho šestnáctiletém obličejí se objevil zlomyslný výraz.

„Děkuju ti, Same,“ snažila se ho Chloe rychle vystrnadit, než stačí něco říct. „Takže... jdi za tátou a řekni mu, že už je tu taxi, ano? A podívej se po Natovi.“

Dveře za Samem se zavřely a Chloe si zhluboka oddychla.

„Takže,“ prohlásila mírně. „Já už budu muset jít – pro dnešek toho nejspíš necháme, že? Jestli se *přece jen* rozhodnete pro tyto šaty...“

„Ona se do nich vejde,“ přerušila ji paní Bridgesová s tichou hrozbou v hlase. „Musí se jen trochu snažit. Nemůžeš mít všechno, víš?“ obrátila se najednou k Bethany. „Nemůžeš se každý večer ládovat čokoládou a mít velikost dvanáct!“

„Někdo může,“ postěžovala si Bethany zkroušeně. „Kirsten Davisová jí, co jí napadne, a má velikost osm.“

„Někdo má holt štěstí,“ odsekla jí paní Bridgesová. „Většina lidí takové štěstí nemá. A musíme si vybrat. Musíme se naučit *ovládat*. Život je plný *obětí*. Nemám pravdu, Chloe?“

„Nejspíš máte,“ přisvědčila Chloe. „Každopádně, jak jsem se už zmínila, odjíždím dneska na dovolenou. A už na nás čeká taxík, který nás odveze na letiště Gatwick. Takže bychom si asi měly domluvit...“

„Přece nechceš o své svatbě vypadat jako vykrmené čuňátko!“ zaječela paní Bridgesová. K Chloině hrůze přiskočila k dceři a začala jí tahat za kypřé tvary. „Podívej se na tohle! Jak jsi k tomu vůbec přišla?“

„Auvajs!“ vykřikla Bethany. „Mami!“

„Paní Bridgesová...“

„Chceš přece vypadat jako princezna! Všechny holky se snaží vypadat o své svatbě co nejlépe. Ty určitě taky, nebo ne?“ Chloe se pod zuřivým pohledem paní Bridgesové trochu příkrčila. „Vy jste se jistě také snažila na své svatbě o totéž, nemám pravdu?“

„Ono totiž,“ zakoktala Chloe. „Já vlastně...“

„Chloe?“ Ve dveřích se objevila tmavá Philipova kštica. „Nerad vás vyrušuju – ale musíme jít. Máme tu taxi...“

„Já vím,“ řekla Chloe a snažila se v hlase potlačit nervozitu. „Já vím, že tu je. Už běžím.“

Jen co odtud vypakuju ty nány, které se sem přihnaly o půl hodiny později, než měly, a nereagují na žádné náznaky, vyslala tichou zprávu k Philipovi, který neznatelně přikyvl.

„Jak vypadaly vaše svatební šaty?“ zeptala se Bethany posmutněle, když zmizel. „Byly určitě moc krásné.“

„Já jsem se nevdala,“ odpověděla Chloe a sáhla po krabici se špendlíky. Kdyby tak tu holku mohla nějak z těch šatů vytrást...

„Cože?“ Paní Bridgesová vrhla na Chloe i na místnost posetou útržky svatebního hedvábí a tylu podezíravý pohled, jako by očekávala nějaký podraz. „Jak to, že jste se nikdy nevdala? Tak kdo to tady teď byl?“

„Philip je můj dlouholetý přítel,“ vysvětlila Chloe a snažila se nevyzrát z dvorního tónu. „Už jsme spolu třináct let.“ Usmála se na paní Bridgesovou. „Déle než mnohá manželství.“

Proč ti to krucinál vůbec vysvětluju? pomyslela si zuřivě.

Protože tyhle úpravy pro Bethany plus šestery šatičky pro družičky ti vynesou tisíc liber, odpověděl jí mozek vzápětí. A musím být zdvořilá ještě pouhých deset minut. A to vydržím. Pak budou pryč – a my také. Na celý týden. Žádné telefonáty, žádné noviny, žádné starosti. Nikdo nebude vědět, kde jsme.

Na londýnském letišti Gatwick bylo horko a jako vždy spousta lidí a hluku. Pasažéři charterových letů čekající ve frontách viseli zničeně přes opěradla vozíků, děti fňukaly a miminka řvala, co jim plíce stačily. Místní rozhlas téměř triumfálně ohlašoval jedno zpoždění za druhým.

A to všechno se odehrávalo nad hlavou Hughu Strattona, stojícího u přepážky Regent Airways Club Class. Sáhl do kapsy plátěného saka a podal děvčeti za přepážkou čtyři pasy.

„Cestujete s...“

„Se svou ženou. A dětmi.“ Hugh ukázal na Amandu. Ta stála opodál

s mobilem přiloženým k uchu a k noze se jí tiskly dvě holčičky. Když vycítila Hughův pohled, přistoupila k přepážce a představila se:

„Amanda Strattonová. A tohle je Octavia a Beatrice.“

„Dobře,“ usmálo se děvče. „Jenom pro kontrolu.“

„Promiň, Penny,“ řekla Amanda do mobilu. „Ale ještě než to polo-
žím, chtěla bych si zkontrolovat barvy pro tu druhou ložnici...“

„Tady jsou vaše palubní vstupenky,“ usmálo se děvče na Hugh a podalo mu svazek lístků. „Hala pro Club Class je v horním patře. Ať se vám cestování s námi líbí.“

„Děkuju,“ řekl Hugh. „Určitě bude.“ Usmál se na děvče, otočil se k ní zády, zastrčil si palubní vstupenky do kapsy a zamířil k Amandě. Ta pořád ještě telefonovala a očividně ji nezajímalo, že stojí v cestě frontě lidí cestujících ekonomickou třídou. Rodina za rodinou ji obcházely – muži si prohlíželi její dlouhé dozlatova opálené nohy, ženy závistivě pokukovaly po košilových šatech od Josepha, babičky se usmívaly na Octavii a Beatrici ve stejných denimových šatičkách. Celá jejich rodina vypadá jako ze žurnálu, napadlo nevzrušeně Hugh. Všechno, jak má být, naprosto dokonalé.

„Dobře,“ řekla Amanda, když se k ní přiblížil. Projela si pěstěnou rukou tmavé, lesklé a krátce střižené vlasy a zkontrolovala si nehty na rukou. „Pokud mi ten len přivezou včas...“

Chvilíčku, artikulovala neslyšně na Hugh, který přikývl a otevřel si *Financial Times*. Debata s bytovou architektkou se může pěkně protáhnout.

Přednádnem se ukázalo, že několik místností v jejich richmondském domě musí během jejich pobytu ve Španělsku dostat nový kabátek. Hugh vůbec nevěděl, o které jde. Ani vlastně proč tak brzy, zejména když před třemi lety, kdy dům koupili, nechali celý vnitřek upravit a vybavit podle svého. Copak se tapety můžou tak brzy opotřebovat?

Ale Amanda ho prostě s přeměnou interiéru postavila před hotovou věc a bylo jasné, že hlavní rozhodování – jestli se to má nebo nemá provést – už dávno proběhlo, očividně na mnohem vyšší úrovni, než byla ta jeho. Také bylo nad slunce jasnější, že ho přizvala pouze jako poradní hlas bez možnosti veta. Vlastně bez jakékoli výkonné moci.

V práci zastával Hugh Stratton místo vedoucího oddělení strategie ve velké a dynamické firmě. Parkovací místo mu přidělili přímo před budovou, měl uctivého osobního asistenta a plno mladých ambiciózních zaměstnanců u něj leštilo kliky. Obecně se vědělo, že Hugh Stratton patří k nejlepším současným strategickým manažerům komerčního světa. Když mluvil, ostatní pozorně naslouchali.

Doma mu nenaslouchal nikdo. Doma se cítil jako držitel akcií třetí rodinné generace. Ze soucitu mu kvůli rodinnému jménu dovolili zůstat ve vedení, ale většinu času byl vlastně na obtíž.

„Dobře, platí,“ říkala právě Amanda. „Ozvu se během týdne. Ahoj.“ Zastrčila mobil do kabelky a podívala se na Huga. „Tak jo! Promiň mi tamto.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Hugh zdvořile. „Nic se nestalo.“

Chvilí bylo ticho, během nějž se Hugh cítil trochu trapně jako host na slavnostní večeři, který nedokáže nijak přispět k obecné zábavě.

Bylo to absurdní. Amanda je jeho žena. Matka jeho dětí.

„Takže,“ prohlásil a odkašlal si.

„Takže – chůva má přijít ve dvanáct,“ poznamenala Amanda a podívala se na hodinky. „Doufám, že s ní budeme vycházet.“

„Sařina chůva ji snad doporučila, ne?“ Hugh se dychtivě chopil příležitosti ke konverzaci.

„To je sice pravda,“ odpověděla Amanda, „jenomže tyhle Australanky drží pospolu. O jejich kvalitě to nemusí vypovídat vůbec nic.“

„Určitě bude dobrá,“ řekl Hugh a snažil se, aby to vyznělo přesvědčivěji, než jak to sám cítil. Hlavně aby nebyla jako ta Ukrajinka, která k nim kdysi nastoupila jako au pair a všechny večery ve svém pokoji proplakala. Hugh vlastně nevěděl, co jí tak vadilo, protože dívka do svého odchodu vůbec nekomunikovala anglicky a celý její poslední ubrečený výlev se odehrál v čisté ruštině.

„Ano, taky doufám.“ V Amandině hlase zazněl zlověstný tón. Hugh věděl přesně, co znamená. *Mohli jsme jet s Club Med, který nabízí hlídání dětí, a tyhle potíže si ušetřit.* Znamenalo to: *Doufám, že ta vila bude stát*

za to. Znamenalo to: *Jestli to nebude podle mych predstav, tak ti to pekne spoctam.*

„Takže,“ vyhrkl Hugh. „Dáš si... kávu? Nebo se půjdeš podívat do obchodů?“

„Právě jsem zjistila, že jsem doma nechala taštičku s líčidly.“ Amanda lehce svráстила obočí. „To je mrzuté. Úplně mi to ráno vypadlo z hlavy.“

„Dobře!“ prohlásil Hugh vesele. „Projekt líčidla.“ Usmál se na Octavii a Beatrice. „Půjdeme mámě vybrat nějaký nový mejkap?“

„Nemusím nic vybírat,“ utrousila Amanda už v chůzi. „Kupuju pořád to samé. Mejkap a rtěnku od Chanela, od Lancôme tužku na oči a maskaru a od Bourjouis oční stíny číslo 89... Octavie, prosím, nestrkej do Beatrice. Díkybohu, že jsem ochranný krém na opalování zabalila zvlášť... Octavie, přestaň do té Beatrice strkat!“ Hlas jí podrážděním stoupl. „Tyhle děti...“

„Poslyš, co kdybych je někam vzal, zatímco budeš nakupovat?“ zeptal se Hugh. „Beatrice? Půjdeš s tátou na procházku?“

Natáhl k ní ruku, ale dvouletá dcerka zakňourala a přitiskla se k mámině noze.

„Nech to být,“ otočila Amanda oči v sloup. „Zaskočíme na chvíličku do Boots. Jenom nevím, co si počnu, jestli ty šminky od Chanela nebudou mít...“

„Tak půjdeš jen tak,“ nadhodil Hugh. Zvedl ruku a přejel jí prstem po lehce opálených lícních kostech. „Půjdeš, jak tě Pánbůh stvořil.“

Amanda se na něj nechápavě podívala.

„*Jak mě Pánbůh stvořil?* Co tím proboha chceš říct?“

„Nic,“ řekl Hugh po chvíli a pokusil se o úsměv. „To byl jenom žert.“

Philipovi, který stál na rozpáleném chodníku a podával zavazadla zpočtenému taxikáři, se slunce očividně pošklebovalo. Za posledních dvacet let to byl nejteplejší červenec v Británii. Šňůra parných dnů jako ve Středomoří, které celý národ příjemně překvapily. Nač jezdit do ciziny? říkali si lidé domýšlivě mezi sebou na ulici. Proč jezdit proboha do jiné země?

Ale oni jedou na letiště a míří do Španělska do nějaké vily, kterou vůbec neznají.

„Jsou to všechna zavazadla?“ zeptal se taxikář a utíral si obočí.

„Ani nevím,“ utrousil Philip a otočil se k domu. „Chloe?“

Nikdo neodpověděl. Philip popošel ke dveřím a pak mu v horku došly síly. Na to, aby ušel další tři metry, bylo příliš velké vedro. Natož aby překonal několik set kilometrů. Co to proboha provádějí? A vůbec, jak je mohlo *napadnout* naplánovat si dovolenou ve Španělsku?

„Žádný spěch,“ podotkl taxikář nevzrušeně a opřel se o auto.

Kolem projelo na kolečkových bruslích s nanukem v ruce děvčátko a zvědavě si prohlíželo Philipa, kterého najednou pohled na ně rozčílil. Určité má namířeno někam na trávník, na nějaké krásně chladné místo. V zelené a příjemné anglické zahradě. Zatímco on tu trčí na pražícím slunci s vyhlídkou na to, že se bude muset za chvíli nacpat s ostatními do neklimatizovaného taxíku a později do přeplněného letadla. A co bude pak?

„Úplný ráj,“ prohlašoval o své vile Gerard a mával přitom sklenkou brandy ve vzduchu. „Čiročirý andaluský ráj, drahouškové moji. Budete bez sebe nadšením.“ Jenomže Gerard byl recenzent vína a slova jako „ráj“, „nektar“ a „ambrozie“ používal bez omezení. Když mohl o prachobyčejné pohovce hovořit jako o „transcendentální zkušenosti“ – a bylo zdokumentováno, že mohl –, jak asi bude vypadat jeho „rajský“ dům?

Všichni věděli, jak umí být Gerard chaotický, jak neprakticky se chová v běžném životě. Sám o sobě prohlašoval, že jako kutil má obě ruce levé. Tvrdil, že je naprosto neschopný cokoli opravit, že by nedokázal zatlouct ani hřebík do zdi a že kladivo raději nebere do ruky. „Co vlastně *znamená* ta hmoždinka?“ ptal se svých hostů s povytaženým obočím a čekal na výbuch smíchu. Když člověk seděl v jeho luxusním bytě u Holland Parku a popíjel drahé víno, vypadala Gerardova neznalost jako další z jeho zábavných póz. Ale co to znamená pro jejich dovolenou? Philipovi před očima defilovaly ucpané odpady a odlupující se omítka, až se zneklidněně zamračil. Možná ještě není příliš pozdě celou záležitost zrušit. Co jim krucinál může taková dovolená nabídnout jiného, než co by mohli

mnohem pohodlněji – a daleko levněji – získat během několikadenní návštěvy Brightonu a večera stráveného ve španělské hospůdce?

Při pomýšlení na finance se mu rozbušilo srdce a musel se zhluboka nadechnout. Ale několik pramínek potlačované paniky už prorazilo ven, kroužilo mu kolem mozku a hledalo místo, kde by se mohlo usadit. Na kolik je přijde tahle dovolená? Kolik to nakonec bude stát, přičteme-li k tomu všechny výlety a další výdaje?

Celkově to nebude tak moc, snažil se vtouct si do hlavy už asi posté. Rozhodně ne ve srovnání s tím, co si dopřávají ostatní lidé. V tom ohledu to byla skromná, nenáročná a poměrně krátká dovolená.

Ale jak dlouho se ještě bude moct srovnávat s ostatními?

Ovládl ho nový nával strachu a Philip zavřel oči ve snaze se uklidnit. Pokoušel se podobné myšlenky, které na něj zaútočily, kdykoli polevil v ostražitosti, vypudit z hlavy. Slíbil Chloe svatosvatě, že bude tento týden jenom odpočívat. Dohodli se, že o tom nebudou vůbec mluvit. Že se budou snažit hodit všechny starosti za hlavu. Bůhví, že to už potřebují.

Taxikář si zapálil cigaretu. Philip potlačil touhu ho o jednu požádat a podíval se na hodinky. Ještě let bez problémů stihnou, nicméně...

„Chloe?“ zavolal a udělal pár kroků k domu. „Same? Už jdete?“

Nastalo napjaté ticho, během nějž mu slunce jako by pražilo do hlavy ještě silněji než předtím. Pak se otevřely vstupní dveře a objevil se v nich Sam v patách s osmiletým Natem. Oba chlapci na sobě měli volné surfovací kraťasy a módní sluneční brýle a jejich mladá pružná těla si sebevědomě vykračovala.

„V pohodě?“ prohodil Sam sebejistě k taxikáři. „V pohodě, tati?“

„V pohodě?“ opakoval po něm Nat vysokým hláskem.

Oba chlapci hodili tašku do kufru a se sluchátky na uších si šli sednout na zahradní zídku.

„Kluci!“ ozval se Philip. „Nate, Same, šli byste si prosím sednout do auta?“

Žádná odezva. Jako by chlapci byli na úplně jiné planetě.

„Kluci!“ opakoval Philip hlasitěji a důrazněji. Zahlédl taxikářův úšklebek a rychle se podíval jinam. „Vlezte si do auta!“

„Není spěch,“ pokrčil Sam rameny.

„Same, jedeme na dovolenou. Letadlo odlétá v...“ Philip se nejistě zadíval na hodinky a větu nedokončil. „Prostě o to teď nejde.“

„Vždyť tu ještě není máma,“ utrousil Sam. „Nastoupíme, až přijde. Kam ten spěch?“ Uvelebil se poklidně na zídce a dopálený Philip na něj chvíli ohromeně zíral. Sam vlastně nechtěl dělat problémy, ani být drzý, jenom byl přesvědčen, že jeho názor má stejnou váhu jako názory dospělých. V šestnácti letech usuzoval, že svět patří jemu stejně jako ostatním. Snad i o fous víc.

A možná má pravdu, pomyslel si Philip rozmrzele. Možná dnes mladým s jejich počítačovou komunikací, teenagerskými blogery, internetovými milionáři a nároky na rychlost a originalitu svět skutečně patří. Všechno musí být okamžitě, všechno on-line a lehce dostupné. A pomalí, nadbyteční človíčekové půjdou prostě do odpadu jako nepotřebný šrot.

Známa bolest se Philipovi zahryzla do prsou, a aby ji přehlušil, sáhl do náprsní kapsy a zkontroloval, jestli tam má čtyři pasy. Mrzutě si pomyslel, že aspoň ty ještě nejsou na počítači. Pasy byly skutečné, hmatatelné a nezastupitelné. Pomalu jimi listoval a prohlížel si v nich fotografie. Jeho vlastní – nechal se vyfotit loni, ale vypadal tam o deset let mladší než v současnosti. Natovi byly na fotce čtyři a zíral na něj obrovskýmá dychtivýmá očima. Chloe s Natovýmá modrýmá očima a s týmiž plavýmá jemnýmá vlasy vypadala na šestnáct. Samovi bylo na fotce dvanáct, měl opálený obličej a bezstarostně se do fotoaparátu křenil. „Samuel Alexander Murray,“ hlásil jeho pas.

Philip se na chvíli zadíval na Samův nezkontrolovatelný dvanáctiletý obličej a bodlo ho láskou u srdce. Samuel Alexander Murray.

SAM.

Změnili mu jméno na základě listiny o jednostranném právním úkonu, když Samovi bylo sedm a Chloe čekala Nata.

„Nechci, aby mí synové měli různá příjmení,“ dožadovala se hlasem

plným hormonální plačtivosti. „Nechci, aby se nějak lišili. A ty jsi teď Samův táta. *Jsi.*“

„To se ví, že jsem,“ souhlasil Philip a vzal ji do náruče. „To se ví, že jsem jeho táta. Vím to já a Sam to ví také. A jak se jmenuje..., na tom nesejde.“

„To je mi fuk. Já to tak chci.“ Oči se jí naplnily slzami. „Opravdu o to stojím, Philipe.“

Tak to udělali. Z čiré zdvořilosti oznámila Chloe Samovu biologickému otci, nyní profesoru v Kapském Městě, že chtějí Samovi změnit příjmení. Odpověděl stručně, že mu na tom, jak se bude dítěti říkat, vůbec nesejde, a požádal Chloe, aby dodržovala dohodu a už ho znovu nekontaktovala.

Takže vyplnili formuláře a změnili Samovo příjmení na Murray. A k Philipovu překvapení se ho takhle vnější změna – že sedmiletý klouček, který nepochází z jeho krve, přijímá jeho příjmení – podivně dotkla. Dokonce na oslavu otevřeli láhev šampaňského. Svým způsobem, napadlo ho, se tehdy nejvíc přiblížili oficiálnímu uzavření manželství.

Proud myšlenek přerušily zvuky u vstupních dveří, kterými Chloe vyprovázela poslední zákaznice z domu – zrudlou dívčinu v kraťasech a rozdurděnou matku, která se na něj podezíravě podívala a hned nato uhnula pohledem. Za nimi stála ve volných bavlněných šatech naprosto klidná Chloe.

„Přemýšlej o tom, Bethany,“ říkala právě. „Na shledanou, paní Bridgesová. Moc ráda jsem vás zase viděla.“

Ve zdvořilém tichu kráčely obě ženy ke svému volvu. Když za sebou zabouchly dveře auta, Chloe si zhluboka oddechla.

„Konečně!“ S rozzářenýma očima se podívala na Philipa. „Konečně! Nemůžu uvěřit, že už je to tady.“

„Takže se ti pořad chce jet,“ poznamenal Philip. A s překvapením si uvědomil, že to myslí napůl vážně.

„Hlupáčku.“ Chloe se na něj zazubila. „Jenom si dojdu pro tašku...“
Zmizela v domě a Philip se podíval na Sama a Nata.

„Poslyšte, vy dva. Buď hned nastoupíte do taxíku –, nebo vás necháme doma. Vyberte si.“

Nat sebou nervózně trhl a podíval se na staršího bratra. Chvilí se nic nedělo – pak se Sam nenuceně zvedl, otrásl se jako pes a odšoural se ke dveřím pro cestující. Nat, kterému očividně spadl kámen ze srdce, sebou praštil na sedadlo. Taxikář nastartoval a tichou ulicí se rozezněl dýdžejův veselý hlas.

„Sláva!“ Mírně zardělá Chloe se s velkou proutěnou taškou objevila vedle Philipa. „Všechno jsem zamkla, takže můžeme klidně vyrazit. Vzhůru do Španěl!“

„Výborně!“ snažil se Philip imitovat její nadšení. „Vzhůru do Španěl.“ Chloe se na něj podívala.

„Philip...“ začala a povzdechla si. „Sliboval jsi, že se budeš snažit...“

„Užívat si dovolené.“

„Ano! Proč pro změnu ne?“

Nastalo ticho.

„Omlouvám se,“ řekla Chloe a promnula si čelo. „Není to fér. Ale... já opravdu potřebuju dovolenou, Philippe. Oba ji potřebujeme. Musíme vypadnout z domu a... od lidí... a...“

„A...“ začal Philip a odmlčel se.

„Ano,“ přikývla Chloe a podívala se mu přímo do očí. „Od toho především. Aspoň týden na to nechci myslet.“

Na nebi zahučelo letadlo, a ačkoli jim nad hlavou létala neustále, bezděčně zvedli oči a sledovali ho pohledem.

„Uvědom si, že zprávu zveřejní tento týden,“ připomenul jí s pohledem na modrou oblohu Philip. „A tak či onak se rozhodne.“

„Je mi to jasné,“ řekla Chloe. „A ty zase nepochybně víš, že s tím nic nenaděláš. Jenom se tím můžeš trápit, nemyslet na nic jiného a uhnat si dalších pár vředů.“ Najednou se zamračila. „Vzal sis s sebou mobil?“

Philip zaváhal, pak ho vytáhl z kapsy. Chloe mu jej vzala z ruky, popošla kousek po pěšince k domu a hodila ho do schránky na dopisy.

„Myslím to vážně, Philippe,“ připomněla mu po návratu. „Nechci si nechat dovolenou ničím zkazit. Tak honem.“ Došla k taxíku a otevřela dveře. „Jedeme.“

Kapitola druhá

Chůva se zpozdila. Amanda seděla podle domluvy u stolku v Costa Coffee, bubnovala nehty o stůl, netrpělivě vzdychala a každou chvíli kontrolovala displej.

„Uvědomuješ si přece, že nás brzy vyzvou k nástupu na palubu,“ opakovala donekonečna. „Je ti snad jasné, že budeme muset jít. A to se pak máme v letadle vrhat na každou dvacítku a vyptávat se, jestli se náhodou nejmenuje Jenna?“

„Má místenku vedle nás,“ upozornil ji Hugh mírně. „Nebude pochyb, která to je.“

„Ano, ale o to nejde,“ rozčilovala se Amanda. „Jde o to, aby se seznámila s holčičkami a trochu je poznala aspoň chvíli před letem. Potom se o ně může *postarat* a my si budeme moct *odpočinout*... Tak dobře jsem to měla vymyšleno! Vážně nevím, jak se to mohlo...“ Zarazila se, když jí mobil zapípal. „Bože, snad to není ona. Snad nám nechce oznámit, že to ruší, to by mi ještě tak scházelo. Haló?“ Amandin obličej se uvolnil. „Ahoj, Penny. Díkybohu.“ Amanda se otočila na židli na druhou stranu a rukou si zakryla druhé ucho. „Všechno v pořádku? Už přijelo to děvče na ladění barev? Aha, a proč ne?“

Hugh se napil espressa a usmál se na Octavii a Beatrici, které potichu likvidovaly talíře *biscotti*.

„Těšíte se na prázdniny?“ zeptal se. „Octavie?“

Octavie se na něj bezvýrazně podívala, podržala se na nose a pustila se do dalšího kousku. Hugh si odkašlal.

„Který předmět ve škole se ti líbí?“ zkusil prolomit ledové ticho.

Mají vůbec pětiletí ve škole nějaké předměty? zamyslel se trochu pozdě. Že Octavia chodí do školy, to věděl. Claremount House, 1800 liber ročně plus obědy, dramatický a ještě jakýsi kroužek. Tmavozelená uniforma.

Nebo snad tmavomodrá? Určitě buď tmavozelená, nebo tmavomodrá.
„Pan Stratton?“

Hugh zvedl překvapeně hlavu. Dívka v obnošených džínách, s tmavorudými dredy a řadou kroužků v obočí na něj upírala přimhouřené oči. V Hughovi bezděky trochu hrklo. Jak to, že ta holka ví, jak se jmenuje? Chce z něj snad vyždímat peníze? Co když je to nějaký nový podvod? Přečtou si vaše jméno z visaček na kufrech, sledují vás, počkají si, až nebudete ve střehu...

„Jsem Jenna.“ Dívka se na něj široce usmívala a podávala mu ruku.
„Ráda vás poznávám!“

Hughovi se úlekem stáhlo hrdlo.

„Vy jste... Jenna?“ UVědomil si, že z něj vyrazilo nevěřící zaskřehotání. Jenna si toho díkybohu zřejmě nevšimla.

„Ano! Omlouvám se za zpoždění. Ještě jsem si zašla něco koupit a víte, jak to chodí.“

„To... vůbec nevádí,“ přinutil se Hugh k příjemnému úsměvu. Jako by ho nijak nepřekvapilo, že chůva k jeho dětem vypadá spíš jako Swampy než jako Mary Poppins. „Nic si z toho nedělejte.“

Ale Jenna už ho neposlouchala, natož aby trpěla výčitkami svědomí. Hodila batoh na podlahu a usadila se na židli mezi Octavií a Beatricí.

„Ahoj, děvčátka! Octavia a Beatrice, mám pravdu?“ Nečekala na odpověď. „Víte co? Mám problém. Velikánský.“

„Jaký?“ zeptala se Octavia zdráhavě.

„Mám strašně moc lentilek,“ oznámila Jenna a vážně přikeyovala hlavou. „Mám jich plný batoh. Nemohly byste mi s nimi pomoci?“

Najednou se jí v ruce objevily dvě tuby lentilek a podávala je holčičkám, které začaly radostí pištět. Na ten zvuk se Amanda, která dosud

mluvila do mobilu, otočila na židli zpátky ke stolu, a při pohledu na pestrobarevné tuby strnula.

„Co se to...“ Hugh si všiml, jak očima zatěkala k Jenně, k jejím obarveným vlasům, kroužkům v obočí a vytetované květině na rameni. „Co se to proboha...“

„Miláčku,“ přerušil ji Hugh urychleně, „miláčku – tohle je Jenna.“

„Jenna?“ Amanda, vyvedená z míry, se mu vytřeštěně podívala do očí. „*Toble* je... Jenna?“

„Ano!“ potvrdil Hugh s předstíraným nadšením. „Takže jsme tu všichni. Není to nádhera?“

„Moc mě těší,“ natáhla Jenna k Amandě ruku.

Chvilí se nic nedělo – pak Amanda její ruku opatrně stiskla.

„Těší mě.“

„A já jsem teprve nadšená,“ usmívala se Jenna od ucha k uchu. „Máte báječná děvčátka. Skvělé děti. Hodné děti poznám na první pohled.“

„Ó,“ vydechla Amanda překvapeně. „Tak to... vám děkuju.“ Škubla sebou při zvuku, který vycházel z mobilu. „Moc se omlouvám, Penny! Už musím končit. Ano, všechno je v pořádku. Aspoň... myslím.“ Vypnula mobil, zastrčila ho do kabelky a nespouštěla přitom pohled z Jenny, jako by šlo o nějaký vzácný druh chobotnice.

„Právě jsem říkala vašemu manželovi, že jsem si zaskočila do duty-free shopu,“ prohodila Jenna a poplácala igelitovou tašku. „Pro zásobu cigaret a chlastu.“

Nastalé ticho by se dalo krájet. Amanda zatěkala očima k Hughovi a svaly kolem čelistí se jí napjaly.

„Vtip!“ vykřikla Jenny a štouchla do Octavie, která se rozhihňala. „Aha,“ zakoktala Amanda vjeveně. Pokusila se o úsměv. „No jistě...“

„Ve skutečnosti to byly kondomy, až dostanu volný večer,“ prohlásila Jenna a s vážnou tváří k tomu přikyvovala. Pak jí v očích zajiskřilo. „Vtip!“

Hugh otevřel ústa, a hned je zase zavřel. Na Amandu se neodvážil ani podívat.

„Takže letíme do Španělska,“ brebentila Jenna, jako by se nechume-

lilo, a dala oběma děvčatům po lízátku. „Ve Španělsku jsem nikdy nebyla. Je to někde u moře, tam, kam jedeme?“

„Je to spíš v horách,“ odpověděl Hugh. „Ještě jsme tam nikdy nebyli.“

„Jeden starý Hughův přítel byl tak laskavý, že nám na týden půjčil vlastní dům,“ řekla Amanda upjatě a odkašlala si. „Gerard Lowe, který píše recenze na víno. Je dost známý, nejspíš jste ho viděla v televizi.“

„Nejspíš ne,“ pokrčila Jenna rameny. „Já totiž víno moc nepiju. Víc mi vyhovuje pivo. A tequila, když už chytanu slinu.“ Podívala se na Hughu. „Dejte si na mě, pozor, pane –, až bude slunce v nadhlavníku a já budu mít tequilový koktejl v ruce. To jsem jako neřízená střela.“ Rozbalila si lízátko, strčila ho do pusy a mrkla na něj. „Vtip!“

Hugh se podíval na Amandu a potlačil úsměv. Za celých osm let manželství nikdy nevypadala tak vytřeštěně.

Doprava na letiště byla příšerná. Dlouhatánská šňůra aut, autobusů a taxíků, jako byl ten jejich. Seděli mlčky, vzteky rozpálení doběla, a Philip cítil, jak mu v žaludku začíná probublávat kyselina. Každých třicet vteřin se díval na hodinky, načež následoval záchvat paniky. Co se stane, když zmeškají let? Budou jejich letenky platit i na další? Bude se jim letištní personál snažit pomoci, nebo je nechá na holičkách? Neměl pro takový případ uzavřít nějakou pojistku?

Nakonec dorazili přece jen včas. Dívka u přepážky Regent Airways jim rychle vydala palubní vstupenky a poradila jim, aby se nikde nezdržovali a šli přímo do letadla. Už není čas na odbavení zavazadel, řekla jim – musí si je vzít s sebou.

„Páni!“ vyhrkla Chloe při odchodu od přepážky. „To jsme zase jednou měli štěstí!“ Rukou projela vesele Natovými vlasy. „To tak ještě strávit dovolenou na letišti, že?“

Philip se na ni zadíval a nechápal, že se tomu už teď dokáže smát. On v tom žádné štěstí neviděl. Viděl v tom výstrahu. Připomínku, že i při sebelepším plánování vás osud dostihne. Že snad ani nemá cenu se mu snažit uniknout. Ani teď, když seděl na svém místě s pomerančovým

džusem v ruce, který dostal na uvítanou, nemohl se zbavit pocitu úzkosti, předtuchy nějaké katastrofy.

Pak dostal na sebe vztek a sklenku s džusem sevřel pevně v ruce. Kéž by se tak mohl zbavit nejistoty, která na něj neustále dotírala. Jak by si přál stát se znovu člověkem, kterým kdysi býval, šťastným a sebevědomým. Člověkem, do něž se Chloe zamilovala.

„V pořádku?“ zeptala se Chloe vedle něj a usmála se.

„Dobry.“

„Podívej na Nata.“

Philip sledoval Chloin pohled. Rodina byla rozdělena do dvou skupin a Nat se Samem seděli o několik řad před nimi. Sam už měl uši zacpané sluchátky a civěl před sebe jako v transu –, ale Nat si očividně vzal instrukce posádky k srdci a s vážnou tváří si pročetl laminovanou tabulku s bezpečnostními pravidly. Ve chvíli, kdy se na něj dívali, se právě úzkostlivě rozhlížel letadlem a hledal nouzové východy –, a když je našel, zhluboka si oddychl.

„Vsadím se, že hned ukáže všechny východy Samovi,“ poznamenala Chloe. „A vysvětlí mu, jak si nasadit kyslíkovou masku.“

Láskyplně se usmála, vytáhla z kabelky brožovaný román a otevřela ho. Philip se napil ze sklenky, a když džus dopadl do jeho rozbourěného žaludku, zachvěl se. Brandy by mu prospěla mnohem víc. Nejlépe dvojitá.

Otevřel noviny, které mu tu nabídli bezplatně, a hned je zase zavřel. Slíbil, že o této dovolené žádné noviny. V kapse saka měl jakýsi thriller o Rusku –, ale věděl, že v tomto rozpoložení by se na zápletku nedokázal soustředit. Znovu zvedl sklenku ke rtům, ale pak ji odložil – a hned nato se střetl pohledem s mužem sedícím vedle. Muž se na něj zazubil.

„Pěkně sajrajt.“ Ukázal na vlastní sklenku. „Dejte si pivo. Za pouhou libru.“

Mluvil silným jiholondýnským akcentem a na sobě měl polokošili od Lacoste, která jeho svalnatou hrud' těsně obepínala. Když sahal po pivu, Philip si všiml masivních rolexek.

„Na dovolenou, že?“ pokračoval muž.

„Ano,“ odpověděl Philip. „A vy?“

„Jezdím každoročně,“ přikývl muž. „Co se slunce týče, Španělsku se nic nevyrovná.“

„Vyjma Británie v těchto dnech,“ poznamenal Philip.

„To máte pravdu,“ přisvědčil muž. „Jenomže na to se nedá spoléhat, vidíte? V tom je ta potíž.“ Natáhl k němu masitou ruku. „Já jsem Vic.“

„Philip.“

„Těší mě, Phile.“ Vic se napil piva a spokojeností hlasitě zafuněl. „Bože, to je blaho na chvíli vypadnout. Já pracuju ve stavebnictví. Nové kuchyně, přístavby... Je to k zbláznění. Nezastavíme se ani na chvíli.“

„To vám věřím,“ podotkl Philip.

„Podle mě to jde *setsakra* dobře. Co vám budu povídat, zaplatilo to náš nový byt. Manželka je už na místě a vyhřívá se na sluníčku.“ Vic se zase napil piva a pohodlně se rozvalil na sedadle. „A co ty, Phile – v čem děláš?“

„No já...“ Philip si odkašlal. „V bankovníctví. Nic zajímavého.“

„Opravdu? A v které bance?“

Philip nepatrně zaváhal.

„V Národní jižní.“

Doufejme, že to jméno Vicovi nic neřekne. Doufejme, že jenom přikývne a řekne „vida“.

Ale to už na Vicově obočí postřehl záblesk poznání.

„Národní jižní. Nepřevzal ji nedávno někdo nebo tak něco?“

„Přesně tak.“ Philip se přinutil k úsměvu. „PBL. Internetová společnost.“

„Říkal jsem si, že to bylo něco takového.“ Vic se zamyšleně odmlčel. „A jak to vidíš do budoucna?“

„Zatím nikdo neví,“ odpověděl Philip a nuceně se znovu usmál. „Ještě je na to moc brzo.“ Upil džusu, prudce si odfoukl a žasl nad tím, jak uvolněně se dokáže chovat.

Na druhou stranu si už pomalu začínal zvykat. Na zamračené

pohledy, svráštěná obočí a rozpačité otázky. Někteří o tom skutečně nic nevěděli. Jiní – kteří si přečetli o něco víc než jenom titulky – obalovali svůj neklid optimismem: „Ale *tebe* se to nijak nedotkne, že?“ A on se pokaždé usmál a sebevědomě odpovídal: „Mě? To víš, že ne.“ Z obličejů spadlo napětí, Philip šikovně změnil téma a doléval víno do sklenek.

To až mnohem později si dovolil vyměnit s Chloe kratinký pohled. A teprve když všichni odešli, dokázal strojený úsměv odložit jako ošuntělou masku.

„Pardon.“ Vic kývl na Philipa. „Příroda volá.“

Vyrazil uličkou a Philip zachytil letuščin pohled.

„Dvojitou brandy, prosím,“ poručil si. Všiml si, že se mu třesou ruce, a položil si do nich hlavu. Za okamžik ucítil vzadu na krku Chloinu chladnou ruku.

„Sliboval jsi,“ řekla tichým klidným hlasem. „Sliboval jsi, že na to nebudeš myslet. Natož o tom mluvit.“

„A co jsem měl dělat?“ Zvedl hlavu, aby se na ni podíval, a uvědomil si, že mu tváře přímo hoří. „Co mám dělat, když se mě na to lidi vyptávají?“

„Můžeš lhát.“

„Lhát.“ Philip se na Chloe podíval s trochou rozmrzelosti. Občas brala život zjednodušeně jako malé děcko. Svýma světle modrýma očima viděla svět jako logický řád. Zatímco on viděl jenom nahodilý, chaotický zmatek. „Ty po mně chceš, abych lhal o své práci?“

„Proč ne?“ Chloe ukázala na místo, kde seděl předtím Vic. „Snad si nemyslíš, že ho zajímá, co děláš? Jenom nezávazně konverzoval. Tak mluv jenom o tom, o čem chceš, aby se mluvilo.“

„Chloe...“

„Můžeš lidem namluvit, že jsi třeba... listonoš. Nebo farmář. Žádný zákon ti přece nenařizuje, abys mluvil celou dobu jenom pravdu. Nemyslíš?“

Philip mlčel.

„Musíš se trochu chránit,“ domlouvala mu Chloe o něco mírněji.

Stiskla mu ruku. „Do konce tohoto týdne nepracuješ pro banku. Jsi... pilot. Co ty na to?“

Navzdory pocitům Philip cítil, jak se mu ústa stácejí do úsměvu. „Tak dobře,“ ustoupil nakonec. „Tak budu pilot.“

Opřel se zády o sedadlo a zhluboka se pro uklidnění nadechl. Pak zaletěl očima k Samovi a Natovi. S překvapením sledoval, že oba vstávají ze sedadla.

„Dvojitá brandy, pane,“ uslyšel nad hlavou letuščin hlas. „Dělá to dvě libry.“

„Děkuju,“ odpověděl Philip a neobratně sahal do kapsy pro drobné. „Zajímalo by mě, co mají kluci za lubem,“ prohodil tiše k Chloe. „Někam se chystají.“

„To je mi jedno,“ odbyla ho Chloe a vrátila se ke svému románu. „Ať si dělají, co chtějí. Jsme na dovolené.“

„Jenom aby se nedostali do nějakého maléru...“

„Do žádného maléru se nedostanou,“ ujistila ho Chloe a otočila stránku. „Jejich táta je přece pilot.“

„Jmenuje se to Club Class, první třída,“ šuškal Sam Natovi, když s jistou dávkou ostražitosti kráčeli uličkou. „A dají ti tam moře věcí.“

„Jakých například?“

„Například šampaňo.“

„Oni jenom tak *rozdávají* šampaňské?“ Nat se skepticky podíval na Sama.

„Dají ti ho, když si o ně řekneš.“

„*Tobě* ho stoprocentně nedají.“

„To si piš, že dají. Sleduj mě.“

Bez problémů došli ke konci oddělení. Před nimi visel tlustý modrý závěs, který Natovi vysílal jasnou zprávu: A teď čelem vzad!

„A jdeme na to,“ zašeptal Sam, odtáhl trošinku závěs a škvírou nahlédl dovnitř. „Vzadu jsou dvě volná sedadla. Posad' se tam, jako že tam patříš, a předstírej, že patříš ke smetánce.“

„Co je to *smetánka*?“

„No prostě *že se topíš v prašulích*.“

„*Že se topím v prašulích*,“ zašeptal zkusmo Nat. „Same...“ Zarazil se.

„Co je?“

„Když já nevím.“

„Dělej. Teď tam není ani noha.“

S ledovým klidem odtáhl Sam závěs, postrčil Nata dovnitř a látku za sebou zatáhl. Beze slova vklouzli na prázdná sedadla, která předtím zpozoroval Sam, a s neskrývaným veselím se na sebe podívali. Nikdo si jich nevšiml.

„Je tu hezky, co říkáš?“ zašeptal tiše Sam Natovi, který s vykulenýma očima přikývl. Je tu úplně jiný svět, pomyslel si: plno světla, klid a spousta místa. I lidé tu jsou jiní. Neosopují se na sebe, neřvou smíchy, ani si hlasitě nestěžují na jídlo. Jenom tam tiše sedí, dokonce i ty dvě holčičky ve stejných modrých šatičkách, které pijí cosi jako jahodový koktejl. Několik vteřin si je prohlížel a pak sklouzl očima dál – a ztuhl hrůzou.

Někdo se na ně díval. Pozorovala je dívčina s tmavočervenými dredy a navíc se zdálo, že přesně ví, o co tu jde. A ještě k tomu vypadá, pomyslel si Nat, že do první třídy také nepatří. Vesele se usmívala, a když se s Natem na sebe podívali, otočila oba palce nahoru. Nat vyděšeně uhnul pohledem a cítil, jak rudne v obličejí.

„Same,“ zašeptal naléhavě. „Same, někdo si nás všiml.“

„No a co?“ zasmál se Sam. „Hele, jde sem letuška.“

Nat se ohlédl a strnul. Uličkou k nim skutečně kráčela letuška – a nevypadala nijak nadšeně.

„Promiňte,“ ozvala se, jen co se přiblížila na doslech. „Tohle je oddělení Club Class.“

„Je mi známo,“ usmál se na ni Sam. „Přál bych si šampaňské a pro mého malého společníka také.“ Nat se zahihňal.

„Totiž,“ upřesnil Samovu objednávku, „já bych radši mléčný koktejl. Pokud to nevadí. Jako mají támhlety,“ dodal a ukázal na holčičky v modrých šatičkách. Ale letuška je očividně neposlouchala.

„Mohli byste se laskavě vrátit na svá místa?“ upřela na Sama ledový pohled.

„Tohle jsou naše místa,“ tvrdil Sam. „Přešli jsme do vyšší kategorie.“

Chvilí se zdálo, že mu letuška jednu vrazí. Místo toho se obrátila a zamířila rychle do přední části letadla. Sam se na Nata zazubil.

„To je báječné, co říkáš? Teď můžeme všude říkat, že jsme letěli první třídou.“

„To bude bomba,“ usmál se na něj Nat.

„Hele, když zmáčkneš tenhle knoflík, sedadlo se sklopí.“ Sam sklopil sedadlo co nejdál a za okamžik ho Nat následoval.

„Mmm, *ctěný příslušníku smetánky*,“ řekl Sam hlasem, který Nata pokaždé rozesmál. „V horizontální poloze se mi v letadle líbí nejvíc. A co tobě, milá smetánko? Jakože, proč sedět, když můžeš ležet? Proč se nutit...“

„No tak, pánové,“ přerušil ho hlas. „Konec legrace. Vstávat, a oba.“

Muž měl na klopě důležitě vypadající zlatý odznak, v ruce tabulku s rozpisem místenek a přísný pohled. „Takže,“ vysvětloval jim, zatímco se jejich sedadla vracela do vertikální polohy. „Pokud se okamžitě odeberete na svá sedadla a už o vás do konce letu neuslyšíme, nemusíme do toho zatahovat vaše rodiče. Co vy na to?“

Bylo ticho.

„V opačném případě,“ pokračoval muž, „se odebereme za mámou a tátou – a podrobně jim vyložíme, co tu vyvádíte.“

Žádná odezva – pak Sam pokrčil rameny.

„Jdeme, Nate,“ lehce zvýšil hlas. „Tady o žádný plebs nestojí.“

Když vstávali ze sedadel, Nat postřehl, že je všichni cestující v oddělení pozorují.

„Ahoj,“ rozloučil se zdvořile s děvčetem s červenými dredy. „Těšilo mě.“

„Ahoj,“ odpovědělo děvče a zdálo se, že ho to mrzí. „Škoda že nemůžete zůstat. Hele, nechceš něco na památku?“ Zašátrala rukou pod sedadlem a vytáhla elegantní taštičku s mycími potřebami s nápísem

REGENT AIRWAYS. „Vem si to. Je tam mýdlo, šampón, voda po holení...“ Hodila ji Natovi a ten ji automaticky zachytil.

„Bezva!“ vykřikl potěšeně. „Podívej, co mám, Same!“

„To je prima,“ řekl Sam, když si taštičku prohlédl. „Opravdu moc prima.“

„Nechceš taky?“ ozvalo se odněkud zepředu. Vstala tam postarší žena a s úsměvem podávala Samovi úplně stejnou taštičku. „Vezmi si mou. Já to nepoužívám.“

„Díky!“ poděkoval Sam a zešíroka se na ni usmál. „Koukám, že cestující první třídy jsou bezva lidé.“

Všichni v oddělení se zasmáli.

„Tak už dost,“ zarazil ho přísně muž se zlatým odznakem. „Hleďte se rychle vrátit na svá místa.“

„Na shledanou!“ loučil se Sam se všemi a rukou opsal celé oddělení. „*Mockrát* vám děkuju.“ Lehce se uklonil a zmizel za závěsem.

„Nazdar!“ zajíkl se Nat. „Ať vám chutná šampaňské.“ Cestou za Samem do ekonomické třídy ho doprovázel další výbuch smíchu.

Když oba chlapci zmizeli z dohledu, mezi cestujícími první třídy to chvíli šumělo, než se všichni postupně otočili na sedadlech a vrátili se k předchozí činnosti.

„Já ti řeknu!“ prohodila Amanda a sáhla po časopisu *Vogue*. „Ti mají vážně pro strach uděláno. Jakože, vím, že je to klišé, ale ty dnešní děti...“ Přeletěla očima stránku a zadívala se na kozačky se vzorem hadí kůže. „Mají krucinál pocit, že jim to tu patří. Nemyslíš?“ Zvedla hlavu. „Hughu?“

Hugh neodpověděl. Oči dosud upíral do zadní části oddělení, kde před chvílí zmizeli oba chlapci.

„Hughu!“ opakovala Amanda netrpělivě. „Co se děje?“

„Nic,“ obrátil se k ní Hugh. „Jenom... ten kluk. Ten starší z nich.“

„A co je s ním? Drzý chuligán, jestli chceš znát můj názor. A jak byl oblečený... Ty děsné plandavé šortky, jaké se teď všude nosí...“

Vypadal tak důvěrně známý. Jeho oči. Ty oči.

„A co s ním má být?“ Amanda na něj upřela nesouhlasný pohled.
„Přece si nemyslíš, že je tu snad měli *nechat*, nebo ano?“

„To jistě ne! Ne. Jenom jsem... vlastně nic.“ Hugh potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit bláznivých myšlenek, usmál se na manželku a vrátil se do bezpečí *Financial Times*.

Kapitola třetí

Silnice vedoucí do hor, úzká stužka vyrytá do prašných skal, se klikatila prudce z jedné strany na druhou. Hugh řídl mlčky, soustředil se na cestu a hladce překonával zatáčky. Na letišti už na ně čekal minivan s klimatizací; zavazadla dorazila všechna a v pořádku. Až potud šlo všechno podle plánu.

Když se blížil k obzvláště zapeklité zatáčce, zpomalil, zvedl oči a zahleděl se k nekonečným šedo zeleným horám a vyprahlým skalám, které se pod neúprosně modrou oblohou táhly před ním k horizontu. Nevěděl v pozadí záblesk moře? ptal se v duchu. Vůbec netušil, jestli se dívá správným směrem. Třeba to byla fata morgána. V horách pod pražícím sluncem si mysl s člověkem dokáže pěkně zahrát, to dobře věděl. Při volbě mylné perspektivy může dojít ke špatnému závěru. Tady nahoře se člověk občas začne chovat jinak. Shlíží svrchu na ostatní svět a nikdo na něj nemůže.

Hugh znovu přešel pohledem skalnaté vrcholky před sebou a uvědomil si, že ho skutečnost, že se dostal tak vysoko, překvapivě rozjařila. Stoupat vzhůru asi patří k základním lidským touhám. Stoupat vzhůru a dobývat – a vzápětí pátrat po dalším vrcholu, po další výzvě.

Amandu poprvé potkal také v horách – ovšem v úplně jiných. Ve Val d'Isère s partou nadšených lyžařů, které znal z vysokoškolských studií. Amanda bydlela ve vedlejší chatě s několika bývalými spolužačkami. Obě skupinky si brzo uvědomily, s přispěním trochu připravené náhody, jaké k podobným lyžařským střediskům neodmyslitelně patří, že se

navzájem trochu znají. Jeden z Hughových kamarádů si kdysi vyšel s jedním z děvčat – a několik dalších se znalo z londýnských večírků.

Hugh s Amandou se naopak předtím nikdy neviděli –, a okamžitě si padli do oka. Oba byli skvělí lyžaři, sportovní, opálené typy, oba pracovali v City. Třetí den dovolené začali spolu jezdit mimo sjezdovku; brzy Hugh za uznaného vtípkování kamarádů trávil každý večer v dívčí chatě. Všichni se shodli, že tvoří dokonalou dvojici; ohromně jim to spolu *seklo*. Na jejich svatbě o osmnáct měsíců později jim před kostelem vytvořili se zkríženými lyžemi špalír a družba měl projev prošpikovaný žertovnými vzpomínkami na zimní dovolenou.

Lyžovat jezdili každoročně. V únoru se vraceli do magických, nádherných hor, v nichž se poznali. Každým rokem trávil jeden týden uprostřed zasněžených vrcholů jako líbánky, se vším tím nadšením, adrenalinem a bláznivým zamilováním. Lyžovali rychle a divoce a neplýtvali slovy, protože instinktivně věděli, kam ten druhý míří. Hugh věděl o Amandině lyžování tolik co o svém. Amanda, která lyžovala od dětství, uměla lyžovat lépe –, ale na riziko se dívala stejně jako on. Riskovali –, ale s mírou. Žádný z nich nechtěl přijít pro mimořádné vzrušení o život nebo o končetinu.

Děti na lyžování ještě nevzali. Amanda by s nimi byla ráda začala co nejdřív –, ale Hugh se tomu vzpíral a pro svou osobu tak netypicky si stál pevně za svým. Ten každoroční týden strašně potřeboval. Ani ne tak kvůli dovolené nebo sportu –, ale kvůli oživení svého vztahu s Amandou. Když tam nahoře v horách na sluncem ozářeném prašanu uviděl její mrštné, sportovní tělo v luxusní značkové lykře, pokaždé znovu pocítil stejnou touhu, obdiv i okouzlení, jaké zažil poprvé ve Val d'Isère.

Proč takové každoroční povzbuzení potřeboval – a co by se stalo, kdyby ho nedostal –, nikdy nezkoumal. Trochu prudce zařadil a začal stoupat do táhlého kopce.

„Krásný výhled,“ rozplývala se Amanda. „Děti, podívejte se z okna. Podívejte se na tu vesničku.“

Hugh krátce vyhlédl z okénka. Když projížděli zatáčkou, uviděli shluk

sněhobílých stavení, přilepených k horskému svahu. Zahlédl střechy pokryté taškami, balkony s dekorativním kovovým zábradlím a šňůry plné vypraného prádla –, pak se silnice zase stočila a vesnička zmizela z dohledu.

„To musí být San Luis,“ poznamenal Hugh, který předtím nakoukl do Gerardových instrukcí. „Docela hezká, ne?“

„Když myslíš,“ broukla Amanda.

„Mně je špatně,“ ozval se vzadu Beatricin hlásek.

„Proboha,“ otočila se k ní Amanda. „Snaž se vydržet, broučku, už jsme téměř tam. Podívej na ty krásné hory!“ Otočila se na sedadle k Hughovi a zašeptala: „Je to ještě daleko? Tahle silnice snad nikdy neskončí.“

„To nejsou žádné hory,“ opravila ji Octavia, „jsou to kopce. Hory mají sněhovou čepičku.“

„Už tam brzy budeme,“ nahlížel Hugh do Gerardových pokynů. „Ze San Luis je to kolem sedmi kilometrů.“

„Je pěkné mít letní sídlo na samotě,“ utrousila Amanda trochu sarkasticky. „Ale pokud to znamená trmácet se k němu nekonečné hodiny po riskantních horských cestách...“

„Kde tu vidíš nějaké riziko?“ namítl Hugh a soustředil se na prudkou zatáčku doleva. „Jenom se to trochu moc kroutí.“

„Přesně tak jsem to myslela. Bůhví, kde bude nejbližší obchod...“

„Řekl bych, že v San Luis,“ odpověděl Hugh.

„Tam?“ vyděsila se Amanda. „Tam to na bůhvíjaký obchod nevypadá.“

„Ale my si s nakupováním nemusíme dělat starosti. Gerard slíbil, že nám dodávku potravin zajistí.“

„Což nemusí vůbec nic znamenat,“ prohlásila Amanda. „Ještě jsem nezažila nikoho tak organizačně neschopného!“

„Trochu přeháníš,“ řekl Hugh mírně. „Přece nám odfaxoval pokyny, ne?“

„No právě!“ odsekla Amanda. „Až po třech urgencích jeho asistentce. Která o tom mimochodem vůbec nic nevěděla.“ Svaly na Amandině bradě se napjaly. „Podle mě to úplně pustil z hlavy. Nejspíš když si trochu vypije, zve každého na setkání a pak to prostě hodí za hlavu.“